

ubetinget straf af mindst 2 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 208, jf. udlændingelovens § 23.

Udlændinge, der har opholdt sig mere end de sidste 9 år (8 år for flygtninge) i Danmark, vil normalt kun kunne udvises efter de gældende regler, hvis de idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel, jf. udlændingelovens § 22, nr. 1.

I lovforslagets § 1, nr. 5 og nr. 12, foreslås disse krav til længden af frihedsstraffen ændret til henholdsvis 1 år og 3 år.

Forslaget vil navnlig indebære en udvidet adgang til at udvise udlændinge, der har opholdt sig lovligt her i landet i mere end de sidste 5 år.

En udlænding, der har opholdstilladelse her i landet som religiøs forkynder efter udlændingelovens § 9 f, og som af justitsministeren er bemyndiget til at foretage vielser, kan således udvises efter forslaget, hvis den pågældende ved udøvelse af sin vielsesbemyndigelse medvirker til en overtrædelse af straffelovens § 208, stk. 1, jf. straffelovens § 23, og idømmes ubetinget frihedsstraf herfor. Dette gælder uanset varigheden af opholdet i Danmark og frihedsstraffens længde.

Andre udlændinge, f.eks. et familiemedlem, der efter bestemmelsen i straffelovens § 23 dømmes for medvirken til overtrædelse af straffelovens § 208, stk. 1, vil ligeledes kunne udvises efter forslaget.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 26, stk. 2, at hensynene, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, skal tale afgørende imod udvisning, for at udvisning ikke skal finde sted. Dette vil være tilfældet, hvis udvisning strider mod internationale forpligtelser, jf. bl.a. den europæiske menneskerettighedskonvention. Endvidere finder det almindelige proportionalitetsprincip anvendelse.

Den konkrete vurdering af, om der i de enkelte tilfælde skal ske udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 6, for overtrædelse af straffelovens

§ 208, stk. 1, vil skulle foretages af domstolene. Det gælder også vurderingen efter artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention.

Udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 6, vil medføre, at udlændingen meddeles indrejseforbud, og at udlændingen i den periode, indrejseforbuddet gælder, ikke kan meddeles opholdstilladelse, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. I dag vil udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 6, medføre et indrejseforbud på mindst 5 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 3. I lovforslagets § 1, nr. 21, foreslås det, at længden af indrejseforbuddet hæves til 6 år.

Det kan i øvrigt oplyses, at en vielsesbemyndigelse vil kunne tilbagetages administrativt, hvis den misbruges.

I tilfælde, hvor der rejses tiltale mod en religiøs forkynder for at have medvirket til overtrædelse af straffelovens § 208 om bigami, vil anklagemyndigheden efter en konkret vurdering kunne nedlægge påstand om, at den pågældende ved dommen frakendes sin vielsesbemyndigelse, hvis det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen, jf. straffelovens § 79.

Det afhænger af rettens konkrete vurdering af den enkelte sag, om betingelserne for en sådan rettighedsfrakendelse er opfyldt.

De økonomiske konsekvenser på Integrationsministeriets og Justitsministeriets område, der er forbundet med forslaget, forventes at kunne afholdes inden for de eksisterende rammer.

Til nr. 2

Forslagsstillerne finder, at inddragelsen af straffelovens § 244 i den særlige udvisningsadgang vil komme i konflikt med proportionalitetsprincippet, jf. høringssvarene.